

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τουτο είναι,
κι' εδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δακκάσια κι' ογδοήκοντα εννέα
και αυτός ο χρόνος; θάχρη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρω μ η ός τήν άδωμάδα — μόνο μη φορά θα βγαίντ
κι' όταν έχω εξυμνάδα — κι' έποτα μου καταβαίντ.
Συνδρομητές θα δέχομαι, — διότι τους άνέχομαι,
μοναχά 'σ'αυτ' Έπαρχίας, — και 'στό 'Εξωτερικών,
έπειδή κειρους πτωχιάς, — τρέχει τό 'Ελληνικών.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δάδακα και μόνο,

για τό ξένα δρας μέρη — δεκαπάντα και 'στό χέρι.
'Αλλ' άδω συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτέ.
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δέν παρής συνδρομητής.
Κι' ότα θέλω ντακατέρι, — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — άποστέλλονται ο' έμέ.
Μές'όταν φόρων την άντέρα — κι'ό Ρ ω μ η ός μας μη δεικρά.

Τού Αυγούστου δωδεκάτη
και άφίνω τό ραχάτι.

Πούτνος διακόσια εξήντα ένα,
πάλι 'στό χέρι πιάνω την πένα.

Έρχομαι και πάλιν
με άνεμοζάλην.

Καλώς σάς ήρα... έφθασα επί πτερών ζεφύρου...
άφίνω τους δούλοντας του γαλανού Φαλήρου,
την τόση καλοπέρας και τό παχι γραισιδι,
και άρχινθ ή γλώσσά μου να κόβη σαν παλλίδι.
Καλώς σάς ήρα... έρχομαι και πάλιν άρον άρον
εις την κλεινην πρωτεύουσαν τών υψηλών γαιδάρων.

Μά τί καλά που 'πέρασα τόν περασμένο μήνα...
έπαιξαμε πεντόβολα και την στραβη κονταίνα,
ίπτευσαμεν ώς 'Ιακωφ τόν άπειρον αϊθέρα,
έκοπανίσταμε πολλόν καθυροδιστόν άέρα,
και ίδαμε τόν θρίαμβον του γαύρου Κοντογούρη,
πούχει κεφάλι δυνατό και κούτελο και μούρη.

Τής άντιπολιτευσεως ήκοσαμεν θουρίους
και της συμπολιτευσεως δολογυμους άγρίους.
'Ο Δεληγιάννης έτρωγε με τόν Καραν' μαζί
κι' οι Παφολιάνοι έτρεχαν κοντά του σαν χαϊοί,
κι' όλοιγο δειν και την τριπλήν να σάσης συμμαχίαν
πριν την πολλήν της εκλογής να μάθη ευτυχίαν.

Έβλέπαμε τόν Δήμαρχο να ρέβη 'στη δουλειά,
ν' ανακαλύπτη σκελετούς και λειψανα παληρά,
και εις πλατείας και όδους να φέρη χαλιμισόν
διά της νέας πόλεως τόν εξωραϊσμόν.
Μά μέσα 'στ' άλλα 'ΐλαμε πως ήταν ένα ψέμμα
και της Πεντέλης τό νερό, που πνει ρέμμα ρέμμα.

Την Κρήτην άνεσήκωσε ό 'Αρης με τό δόρο
κι' άρμάτων γδοπος ήχσε εις τά λευκά της όρη,
και με σημαίας και φωνάς ή σφραζομένη Κορήτη
άπ' έξω 'σου Πρωθυπουργού προσέδραμε τό σπητι,
και σπάθαις 'βγήκαν κοφτεραις από πολλά φακάρια,
και ή 'Αθήνα έγινε ως είδος Μπουτσουναρία.

Κι' έγώ διά τόν πόλεμον εφάναξα ως ήσος,
εις όλους ειδα κίνηση μεγάλην από φοβότα,
κι' από την καλοπέρας κατήνησα σαν χοίρος
και ή κοιλιά μου έγινε σαν την κοιλιά του Σγουτά.
Τόν έρχομό μου ψάλλετε, γαιδάραξ και γαιδάροι,
δίγατε τό' άποθαμμένοι σας και τσοί άπομεινδροί.

